

Ett prisma med många fasetter

Varje tisdag klockan 12 hålls en middagsbön i Mariakyrkan i Sigtuna. Det är olika personer som håller i andakten – präster, diakon, andra församlingsmedarbetare och vanliga församlingsbor. Varje andaktsledare är fri att utforma andakten på sitt eget sätt. Det betyder att formen och ordningen för andakten varierar från tisdag till tisdag. Den som vill kan hålla en liten betraktelse eller meditation. Andra väljer kanske att läsa några dikter eller ett stycke ur en andaktsbok inramat av bön och psalmsång.

Sune Askaner är en av de lekmän i församlingen som ställer upp som andaktsledare på middagsböerna i Mariakyrkan. Det är alltid spännande och intressant att höra hur Sune lägger upp sina middagsböner. De är alltid väl förberedda och noga genomtänkta. De följer ett konsekvent tema. Sune tar ofta sin utgångspunkt i ett visst ord eller begrepp och vrider och vänder sedan på det ur olika synvinklar. De teman han valt belyser han sedan med olika litterära och filosofiska citat.

Tonen i Sunes betraktelser eller meditationer är ödmjukt sökande och lågmäld. Attityden är öppen och nyfiket prövande. Åhöraren inbjuds att vara med på upptäcktsfärden och får dra sina egna slutsatser. Ofta tar Sune sin utgångspunkt i någon aktuell händelse eller debatt som berört honom. När man går ut från kyrkan fortsätter tankarna och funderingarna i deltagarnas huvuden. Det är glädjande att fler genom denna lilla skrift får möjlighet att ta del av Sunes tankar och själva kan fundera vidare i samma banor.

Mikael Klefbeck

Kyrkoherde i Sigtuna 1998 - 2011

Inledning och bakgrund

Under de senaste sju åren har jag då och då svarat för middagsbönen i Mariakyrkan i Sigtuna, vilket för mig varit något av en utmaning, ett slags provosten. Utmaningen kommer sig väl av att jag fram till för ett antal år sedan inte kunde tänka mig som förkunnare av det kristna ordet. "Provosten", eftersom jag på senare år skrivit en del om mitt eget förhållningssätt till kristen lära och tro. Det har lett till fortsatt reflektion och eftertanke.

Min bakgrund i kyrkan är att min far var präst och att jag som följd därav växte upp i lantlig prästgårdsmiljö i Växjö stift. Detta är naturligtvis en stark påverkansfaktor som nog präglar en för alltid – med växlande betydelse under livets olika skeden. För mig bjöd vuxenlivet på en lång period av sekulariserat liv. Jag ser detta främst som en följd av ett liv med uppslukande arbete, familjeliv och stort intresse för allt som rört sig i tiden – samhälle, kultur och debatt.

Min vistelse i Sigtuna inleddes 1991 och medförde många förändringar – med en ny och stimulerande arbetsplats på Sigtunaskolan Humanistiska läroverket men också en ny miljö där kyrkan hade en plats i människors liv mer påtagligt än jag tidigare hade upplevt. Att gå i kyrkan och öppna sig för det som hände där, att ibland vara med på Sigtunastiftelsens program och även att försöka främja en koppling mellan kyrkan och skolan kändes berikande. En sen skilsmässa med åtföljande oro och vilsenhet stärkte och förnyade bandet till kyrkan,

som mer än tidigare blev en fast punkt under alla "dessa dagar som kom och gick".

Ett minne från min egen gymnasietid i Växjö är att jag fick göra ett specialarbete utifrån Torsten Bohlins bok om Sören Kierkegaard. Ett avsnitt handlade om "Stadier paa Livets Vej" som beskriver de olika trappsteg som Kierkegaard kunde urskilja på vägen mot en levande kristen tro. Och vad är då kristen tro, i vår tid och i vårt sammanhang?

En samtalskväll på Sigtunastiftelsen som leddes av K G Hammar handlade om detta. Jag minns främst de svårigheter som tornade upp sig när det gällde att komma fram till ett svar. Det kändes dock som en maning att gå vidare i sökandet. Detta är en utgångspunkt för följande lilla samling av *Mid-dagsböner för sökare*, som här återges lätt redigerade.

Det handlar om ett förhållningssätt till kristen tro som vill vara både öppet och öppnande, som söker förmedla något av sökarens dilemma i vandringen mellan olika rum i det som kan kallas "andligt liv" i ett kristet sammanhang. Samspelet mellan upplevelser, händelser i tiden, tankegoods som följt mig genom åren och även kyrkoårets texter har gett startpunkter.

Sedan barndomen har jag haft en känsla av att *vilja tro*. En känsla som övervintrat "under det sekulariserade täcket". Ett slags beredskap har funnits kvar. *Kan jag tro*, trots allt, det är frågan? Jag behöver inte motivera ett "ja" men vet att det är bräckligt. Ska jag utifrån denna position söka mig till säkrare mark, där jag tryggt kan säga mitt *tror*? Eller hellre bli kvar i osäkerheten? Det är, kort sagt, sökarens dilemma.